



MÓN I MISTERI DE LA FESTA D'ELX

QUATRE NOTES SOBRE LA FESTA D'ELX

Joan Fuster
Escriptor

ELX I LA SEUA MERAVELLA

Només conec Elx en festes. Les vegades que he visitat la ciutat coincidiren sempre amb les dates joioses i daurades de l'Assumpció, i en el meu record s'han fixat com una imatge concisa de bullentor i de vitalitat, alhora opulenta i elegant. I no crec



Pluja d'oripell en la Coronació. Festa d'Elx



Nit de «l'Albà». Nit del 14 d'agost

que aquest haja estat un mal camí d'enteni-
ment. Pense que Elx en festa —i en la seua
«Festa»— és més Elx que mai. Amb les ciutats
passa com amb les persones: potser només se les
coneix de debò quan les sorprenem en el moment
de felicitat. Ja sé que allò important i decisiu, per
bàsic, és l'altra cosa, i la vida quotidiana, amb els
afanys, amb les inèrcies i les necessitats. Però tot el
gris esforç de cada dia, tota la callada paciència del
treball i del somni, com un estalvi lent, obté preci-
sament justificació i sentit quan pot esclatar en
goig exhaltat. I en aquest triomf del goig, en aquei-
xa llicència d'energies acumulades, cadascú es
mostra millor com és. Per a un poble, la festa és la
seua mesura.

Ho és, certament, per allò que té de luxe: de
despesa gratuïta i capritxosa. I ho és també, pel
que té de ritu. Si en el luxe revela les fantasies la-
tents, l'impuls reprimat de joc i la qualitat secreta
d'ansies, en el ritu expressa les creences més o
menys fosques. Cert que luxe i ritu se solen confon-
dre, tard o d'hora: ben mirat les festes col·lectives
s'assenten en aquesta confusió, i no és per atzar
que prenen consciència d'una motivació religiosa.